

I "Orlando" förvandlas Malmö dockteater till en sandlåda

På Malmö dockteater utforskas barndomslandets svunna nittiotal. Symboliken är vacker men för lite uppmärksamhet ges åt publiken, tycker Boel Gerell.

Boel Gerell

+ Följ

Orlando: a biography

Av och med: Ellen Norlund och Siri Jennefelt. Rum, video, regi: Ellen Norlund. Musik, ljuddesign: Siri Jennefelt. Ljusdesign: Kerstin Weimers.

Malmö dockteater, t o m 19/12.

Mina barn har vuxit ifrån sandlådan. Ändå minns jag precis känslan av att sitta på den hårda och kalla kanten och se dem gräva. Tiden som gick och himlens rymd över oss. Min lösning för att undvika tristessen var att delta. Att hugga tag i en spade och skyffla jag med, gå in i leken och acceptera villkoren för fiktionen.

På denna hårda kant tänker jag när jag ser performanceartisten Ellen Norlund och kompositören Siri Jennefelt förvandla Malmö dockteater till en sandlåda, en arkeologisk utgrävning och en *scrapbook*. Med utgångspunkt i Virginia Woolfs roman om den med dagens termer ickebinära och tidlösa Orlando har de skapat ett verk som hela tiden omprövar sig själv, som barnet stöper om sanden i nya former.

Greppet att skala bort dödköttet från klassiker och bygga upp dem på nytt har blivit något av ett signum för Malmö dockteater. Med uppsättningar som "Måsen", "Woyzeck", "Det nya riket" och "Ett drömspel" har stommen från originalen klätts om i en samtida och ofta burleskt satirisk kostym.

Men när Ellen Norlund och Siri Jennefelt blåser liv i "Orlando: a biography" är anslaget betydligt mer poetiskt än politiskt. Liknar verket något är det snarare Ellen Norlunds förra produktion för Malmö dockteater: "Limmerskan och The glue movement".

I verket gavs limmet en symbolisk och praktisk innebörd när klipp, bilder och souvenirer från barndomen fogades samman till små verk i verket i jakten på ett begripligt sammanhang. Den gången bjöds publiken in att delta i processen men i coronans tid är det från åskådarbänkens behöriga avstånd vi betraktar Ellen Norlund och Siri Jennefelts undersökning.

Av Orlandos ombytliga kropp har blivit klumpar av lera att gestalta till vilken form som helst. Lera som rätt hanterad kan bli ett kärl eller ett instrument, en porträttlik avbild och en klump igen. Vägen in i salongen kantas av lergökar vars hessa stämmor ackompanjerar vår entré. Snart tar förändringens vind vid och fyller högtalarna med ett sus som påminner om avlägsna röster.

På golvet ligger kassetband i travar, tummade färgfotografier och annan rekvisita från barndomslandets svunna nittiotal. Med hjälp av mobiltelefoner på stativ projiceras aktörernas pyssel med bilder och föremål på stor duk. Någon progression eller intrig ges inte utan scener, röster och bilder läggs på varandra som ark i en antik overheadapparat. Ett collage öppet för tolkningar, kommunicerande via sina glapp hellre än sitt sammanhang.

Anslaget är personligt på gränsen till privat, men blir just genom sin uppriktighet allmängiltigt. Även om nittiotalet inte är mitt barndomsland är det med mitt inre barn uppsättningen talar med sina suddiga badbilder och konturer av bleknade släktingar. Symboliken är vacker och rörande men efter två timmar börjar sandlådans kanter äta sig in i skinkorna alltmedan jag betraktar de bortvända, hukande ryggarna. En utveckling av den initiala idén hade behövts och en blick över axeln på oss som tåligt väntar.

 Dela

 Tweeta